

JO CLARKEOVÁ

LILI

A

ZÁHADA V PAŘÍŽI

ILUSTROVALA
BECKA MOOROVÁ

Jo Clarkeová Lili a záhada v Paříži

Přeloženo z anglického originálu *Libby and the Parisian Puzzle*
vydaného nakladatelstvím Firefly Press ve Velké Británii v roce 2022.

Published by arrangement with Rights People, London.

Text copyright © Jo Clarke 2022

Illustration copyright © Becka Moor 2022

Translation © Leona Maříková, 2024

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 9185. publikaci

Překlad Leona Maříková

Odpovědná redaktorka Olga Tesařová

Redakční úprava a jazyková korektura Lada Součková

Grafický návrh obálky, grafická úprava a sazba MTypo

Výtiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

První vydání, Praha 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

ISBN 978-80-271-7197-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5073-1 (print)

LILI
A
ZÁHADA V PAŘÍŽI

JO CLARKEOVÁ

ILUSTROVALA BECKA MOOROVÁ

MAPA PAŘÍŽE

1. ŽELEZNIČNÍ STANICE PAŘÍŽ SEVER
2. EIFFELOVA VĚŽ
3. ŠKOLA
4. NÁSTUPNÍ MÍSTO NA PLAVBU PO SEINĚ
5. LOUVRE
6. NÁMĚSTÍ V CENTRU MONTMARTRU
7. KAVÁRNA
8. KNIHOVNA
9. CENTRE POMPIDOU (GALERIE)
10. VÍTĚZNÝ OBLOUK
11. OPERA GARNIER
12. CUKRÁRNA

POSTAVY PŘÍBĚHU

JC

Mým rodičům, díky jejichž nekonečné podpoře
a povzbuzování tahle knížka vznikla.

Děkuji Vám, že ve mně vždycky věříte,
a to dokonce i tehdy, když si přestávám věřit já sama.

BM

Pro Jo Clarkovou, která vždy podporuje
nejen mě, ale také všechny dětské čtenáře.

Vážíme si Tě.

KAPITOLA 1

Nastupovat

Lili nevěřila svému štěstí. Vlak byl poloprázdný, a tak si mohla zabrat celý stůlek pro sebe. Kufr zasunula na poličku nad sedadlem. Maminka na ni zběsile mávala u okna. Lili se rozhlédla, jestli se nikdo nedívá, pak si na sedadlo klekla, otevřela okno a zavolala na ni: „Víš jistě, že s tebou nemohu jet do Ekvádoru?“

„Už jsem ti to říkala, Lili, tentokrát by to bylo moc náročné. U tety Agáty ti bude fajn.“

Maminka vypadala pod svým obrovským batohem malinká, a přestože bylo zataženo, měla na očích sluneční brýle.

„Ale vždycky mě přece bereš s sebou.“ Lili si vzpomněla na všechna ta různá místa, kam spolu cestovaly. Sjížděly řeky ve vratkých člunech, létaly v hydroplánech a jezdily po zamrzlých pláních na saních se psím spřežením.

„Já vím, a kdyby to šlo, vzala bych tě s sebou, věř mi. Budeš mi chybět, Lili... Ale uvidíš, jak si to v Paříži užiješ. Budeš mít tolik zábavy, že si na mě ani nevzpomeneš!“ Maminka se usmála až příliš vesele.

Lili si povzdechla. Kdyby žil táta, možná by nemusela odjíždět. Vlastně se do Paříže hrozně těšila – bylo to jedno z jejích úplně nejoblíbenějších míst –, ale věděla, že bez maminky to nebude ono.

Když přišla maminka poprvé s návrhem zkusit školu, Lili se vyděsila. Do školy nikdy předtím nechodila, protože pořád někde cestovaly. Ale zároveň si vždycky říkala, jaké by to asi bylo do školy chodit, a navíc představa té zajímavé školy, kterou řídila její teta, ji fascinovala.

Doufala jen, že to nebude škola, ve které děti stojí ráno ve dvojstupu v tuhých, nepohodlných uniformách. To by byla hrůza!

Teta Agáta nebyla žádná obyčejná ředitelka. Řídila *Školu mladých cestovatelů*. Každé pololetí se všichni studenti přesouvali na nové místo: jedno pololetí spali ve stromových chýších na dalekém ostrově; další pololetí v newyorském bytě s výhledem na Central Park! Lili nastoupí do školy na začátku pololetí právě v Paříži.

„Mami, přibalilas mi foťák?“

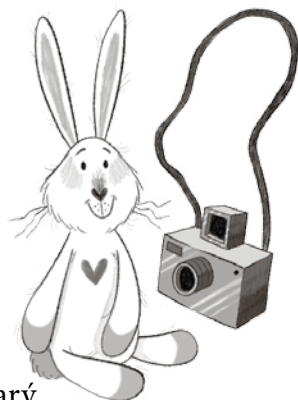
Lilina maminka fotila pro časopisy o cestování a Lili její talent a vášeň pro fotografování zdědila.

„Máš ho v batohu společně s Ouškem.“

Lili cítila, jak jí zčervenaly tváře.
„Mami!“ I když svého plyšového králíčka Ouška nadevše milovala, nemusejí přece všichni vědět, že ho s sebou pořád všude vozí.

Maminka se zasmála. „Zavolej mi, kdybys měla potíže.“

Lili kývla. Maminka jí dala svůj starý mobil. Sice z něj mohla jen volat a psát zprávy, ale protože Lili nikdy neměla svůj vlastní, byla z něj nadšená.

Maminka se podívala na hodinky. „Opravdu už musím běžet, nebo mi uletí letadlo.“ Sice se usmívala, ale Lili se zdálo, že se jí vůbec nechce odejít. Vždycky když byla maminka ve stresu, namotávala si na prst pramínek vlasů.

„Užij si to, Lili. A ne že se dostaneš do nějaké šlamastyky. Slib mi, že nebudeš řešit každou záhadu, na kterou natrefíš.“

Maminka si otřela slzu z obličeje. Lili by se normálně cítila trapně, ale i ona měla stažený žaludek – poprvé v životě budou od sebe odloučeny na více než jednu noc. Cítila šimrání v břiše, když na to pomyslela, ale nechtěla maminku ještě víc rozrušovat.

„Slibuji,“ řekla. Ale pokud se nějaká záhada přece jen objeví, nezbude jí nic jiného než...

Maminka se otočila a spěchala pryč. Ještě se na ni naposledy podívala přes rameno. Lili se posadila a zhluboka se nadýchlá. Byla sama. Takže je to doopravdy.

Do vagónu přistoupila žena. Lili byla za to vyrušení ráda. Žena k sobě pevně tiskla otlučený červený kufr. Uličkou zrovna procházel průvodčí, a když ji uviděl,

jak bojuje s těžkým zavazadlem, nabídl jí pomoc. Lili slyšela vzrušený hovor, a přestože nerozuměla, bylo patrné, že ta žena nechce svůj kufr pustit z ruky. Průvodčí to nakonec vzdal, otočil se na patě a vydal se k Lili.

Sklonil se k ní a usmál se. „Jízdenku prosím.“

Lili mu ji podala. Lesklé logo železniční společnosti se zablýsklo na slunci. Maminka jí koupila speciální jízdenku pro děti bez doprovodu, takže průvodčí na ni bude dávat po cestě pozor. Průvodčí jí řekl s francouzským přízvukem: „Dej mi vědět, pokud bys něco potřebovala během cesty nebo až dorazíme.“

Lili nechtěla, aby si myslel, že je malá holčička. „V Paříži na nádraží na mě bude čekat teta.“

„Tak to je dobře.“ Usmál se a pokračoval do dalšího vagónu.

Žena s červeným kufrem se mezitím usadila. Stále se ohlížela, jako by na někoho čekala. Hrála si nervózně s knoflíky na svetru a Lili si všimla jejího velkého prstenu se zeleným kamenem.

Lili vyhlédla z okna. Doufala, že ještě zahlédne maminku, i když věděla, že už je pryč.

Po nástupišti spěchala vysoká žena a její černo-bílý plášť za ní jen vlál. Mávala na průvodčího, který se právě chystal zapískat k odjezdu. V okamžiku, kdy se dveře zavíraly, stačila naskočit do vlaku a přidržovala si přitom na hlavě svůj modrý klobouček.

Lili ucítila cuknutí vlaku a pak zaskřípání uvolněných brzd. Vyrazili směr Paříž.

Zakrátko už ujížděli závratnou rychlostí. Lili se zabalila do huňaté mikiny a udělala si pohodlí. Vysoká dáma, které se podařilo na poslední chvíli naskočit do vlaku, nahlížela do oddílu vagónu, kde Lili seděla, a ji napadlo, že asi hledá volné místo. Možná si to rozmyslela, protože se otočila a zmizela v opačném směru. Lili připadalo, že zaslechla jemné zasvištění pavího pera na jejím kloboučku.

Pak se podívala na hodinky. Bude to ještě trvat, než dorazí do Paříže. Může se klidně pustit do jídla, i když ještě není čas na oběd. Tady jí nikdo bránit nebude. Nastavila si chytře hodinky o hodinu napřed, aby na nich měla pařížský čas – a čas na oběd byl hned! V krabičce měla kromě jiného plátky sýra a křupavé tyčinky a ve spodní přihrádce i kus čokoládového

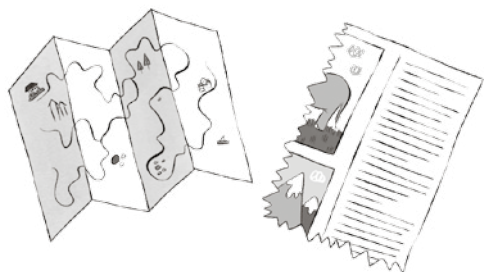
dortu. Nabrala si tyčinkou velkou porci humusu a kousek jí upadl na laclové kalhoty. Rychle kalhoty očistila, protože nechtěla, aby po příjezdu do nové školy vypadala jako čuník.

Když si konečně ze rtů otřela kousíčky čokoládového dortu, znovu se rozhlédla. Žena stále držela svůj kufr pevně na klíně a vypadala velmi rozrušeně. *Možná se jí dělá ve vlaku špatně – nebo možná skrývá nějaké tajemství*, napadlo Lili. Žena zvedla pohled a malou spolucestující zahlédla. Lili bylo trapně, že ji žena přistihla, jak na ni zírá, a rychle se podívala na muže sedícího hned naproti ní přes uličku. Četl si noviny. Než otočil stránku, stačila si všimnout článku o ztraceném prstenu. Byla tam i fotografie toho šperku, ale tu si nestihla prohlédnout.

Lili si vzpomněla na mamčinu varování, aby nestrkala nos do cizích věcí. Začala se tedy přehrabovat v batohu a vydala svou novou knihu o vyšetřovateli Izabele. Lili dalo hodně práce sbalit si s sebou do školy věci, bez kterých se neobejde – celou sadu pastelek, knihy o záhadách, tajné zásoby bonbónů –, takže ještě neměla čas začít ji číst. Izabela byla její

oblíbená policejní inspektorka, která vždy dokázala vyřešit ty nejzapeklitější případy.

Právě když Lili četla kapitolu, ve které Izabela najde šifrovaný dopis, dopadl na stránky knihy stín. Zvedla hlavu a uviděla, že právě vjeli do eurotunelu pod Lamanšským průlivem. Takže je opravdu sama na cestě z Londýna do Paříže.

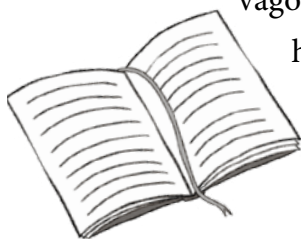
KAPITOLA 2

Trable v Paříži

„Dámy a pánové. Mesdames et messieurs. Za několik minut dorazíme do Paříže,“ ozvalo se palubní hlášení.

Lili byla tak začtená do knihy, že si ani nevšimla, když vlak začal brzdit na konečné stanici Gare du Nord. Měla příšerný hlad a kručelo jí v břiše. Mamin-ka by ji pokárala, že tu svačinu neměla sníst tak brzy.

Všichni cestující vyrazili ke dveřím a ulička ve vagónu se rychle zaplnila lidmi. Malou holčičku s culíky málem rozmáčkł velký kufr patřící muži za ní. Lili se rozhodla, že raději počká.

Podívala se z okénka na zaplněné nástupiště a cítila rostoucí vzrušení. Nemohla uvěřit, že je konečně v Paříži. *Jsem zvědavá, jaké mě tu čeká dobrodružství,* pomyslela si.

Když konečně procházela uličkou, všimla si, že žena s kufrem na klíně tvrdě spí. Zblízka teď Lili zřetelně viděla její prsten se zeleným kamenem. Vypadal jako smaragd, ale byl tak velký, že určitě nemohl být pravý.

Lili musela něco udělat. *Co když ta paní zaspí a pojedje zase zpátky do Londýna?* Rozhlédla se kolem. *Snad ji někdo vzbudí?* Ale všichni spěchali a nikdo si jí nevšimal.

Naklonila se k ní a lehce jí poklepala na rameno. „Nerada vás ruším, paní, ale právě jsme dorazili do Paříže,“ zašeptala, aby ji nevylekala.

Žena se začala probouzet a přitiskla si kufr k sobě. Usmála se na Lili a pak si ji prohlédla, jako kdyby ji poznala. „Děkuji ti. Nemohu uvěřit, že jsem usnula!“ Lili s úsměvem kývla a pak pokračovala k východu.

Vystoupila z vlaku a rozhlédla se. V hluku nádraží plného cizích lidí náhle znejistěla. Viděla nosiče, jak

pomáhají cestujícím se zavazadly, ale teta Agáta nikde. To bylo divné. Nikdy nechodila pozdě.

Zahlédla vysokou dámu v černo-bílém plášti. Třebaže bylo zataženo, měla na očích sluneční brýle. Když si ji pořádně prohlédla, všimla si, že sleduje cestující vystupující z vlaku, jako by na někoho čekala. Ale nikdo se k ní nepřidal. Lili se s kufrem na kolečkách vydala k hlavnímu východu a přitom dávala pozor, aby v proudícím davu lidí do někoho nevrázila. Možná že teta čeká venku. Podívala se na klenutou skleněnou střechu nad sebou a viděla, že v Paříži slunce nesvítí. Hlavní město Francie ji vítalo ošklivým počasím.

Když došla k východu, měla po náladě. Venku lilo jako z konve a na chodnících byly ohromné louže. A po tetě ani vidu. Byla si jistá, že jí to maminka takhle říkala: *Teta Agáta tě vyzvedne na nádraží.* Ale Lili možná něco přeslechla – měla tolik práce s balením zavazadel. Co když to všechno popletla? Paříž

